

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ενενήντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δέ κ α φράγκα καὶ ἄστ' χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαῖου κι' ἑβδόμη
κι' ἐκλογῶν ἐξελέγξεις ἀκόμη.

Ποῦντος πεντακόσια τέσσαρα καὶ δέκα,
ἐποχὴ καυμάτων, ἐποχὴ ζευζέκα.

Εἰκὼν Ἐνετικῆ, κἀπως φαναστικῆ.

(Ὅ σις Τρικοῦπης ὁ πολὺς, ποῦ ἔξορμα καὶ ἔξερε,
ὅσῃν ἔακουσμένη Βενετιὰ μονάχος περιφέρεται.
Θυμάται τοὺς συνδυασμούς, θυμάται τὴν βελθίδα
καὶ τὰ προγράμματα τοῦ,
ὅπότεν κἀπορὸς ἔξαφνα μὲ μαῦρην προσωπίδα
προσέρχεται κοντὰ τοῦ,
κι' ἀρχίζουν τὸν διάλογον ὁ νέος Ὀδοιπόρος
κι' ὁ προσωπίδοφορὸς.)

Τρι. — Τι ξαφνικὴ συνάντησις καὶ θάυμα ὅποιον !...
τίς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κυττάς μὲ μαῦρην προσωπίειν ;
Προ. — Ποῦς εἰμ' ἰγὼ μὴν ἔρωτάς καὶ πᾶν χαμῖν ὅι λόγοι...
ὕπθεσέ με πρὸς στιγμὴν σκιᾶν ἀρχαίου Δόγη,
μυστηριώδη Βενετόν, συμβολικὸν πολὺ,
ἢ κι' ἓνα Διάβολον χαλὸν καὶ Μεριστορελή.
Τρι. — Ἐπιθωμῶ πρὸς τὸ παρὸν μονάχος μου νὰ μείνω.
Προ. — Διεμνηθεὶς σου κι' ὄδηγος προσεφέρομαι νὰ γίνω.
Τρι. — Μεγάλως μὲ δυσαρστέεις μ' αὐτὴν τὴν μαῦρην φάτσα.
Προ. — Εἰς τοῦ Σάν-Μάρκου τὴν γνωστὴν θὰ σ' ὀδηγήσω
πιάτσα.

Πηγαίνουν ὅστου Σάν-Μάρκου τὴν πλατεῖαν
θευμάζοντας τὴν νιᾶν Βενετιαν,
κι' ἔμποροι Βενετοῦμοι καὶ μαριόλοι
ἀπὸ τὰ μαγαζιά των ἔβγῃκαν ὄλοι,
καὶ ὅτον Τρικοῦπη ῥάναζαν εβολέτε ;
κι' ἐκεῖνος μὲ τὰ δὴ σταυροκρίτεται.

Τοῦ λίνε κι' ἀπὸ μῖσα νὰ περάσῃ
μαργαριτάρια εἶνα ν' ἀγοράσῃ,
ὁ δὲ Τρικοῦπης εἶπε πρὸς ἐκεῖνους :
εἰ κι' ἰγὼ μιά ἡμέρα ἤμουν μαργαρίτης
ἀπὸ τοὺς πλῖον σπέντους καὶ φίνους,
διχμάντι καὶ χρυσὸς Ἀποσπερίτης,
μὰ τῶρ ἄς μὴν τὰ λίμα, Βενετοῦμοι,
κανεὶς ὅσῃν ἔπασσῶρα δὲν μὲ φθάνει. »

Εἶπεν αὐτὰ περίλυτος ὁ ξίνος
κι' ἀπόρησε τὸ πλῆθος τῶν ἔμπορων,
κι' ἐκύτταε καθῆνας ἄκαρυσμένους
αὐτὸν τὸν μαργαρίτην Ὀδοιπόρον.

Με τους εμπόρους έστρωσε πετάετα
κι' έλεγε τὸ κοντό του κι' μακρὸ,
κι' έπήςε 'στὸν Σάν-Μάρκου τὴν πιατσιάτα,
τούτσιτσι 'στὴν πλατιάτα τὴν μακρή.

Καὶ κάτωχρος μὲ δαικρυα σπῆδὸν
τὸν λείοντα τῆς στήλης προσείδων
ἐτραύλιεν ὁ νέος 'Αραγῶ:
«τσιούτσισι θεμουν ἔλλοτε κι' ἰγῶ.»

Κι' ὁ λέων μόλις εἶδεν ἀντικρὺ
τὸν λείοντα τὸν πρὶν ὕψιθρεμῆτην,
ἔτριξε μὲ τὴν στήλην του κρὶ κρὶ
καὶ τρομερὸς ἐτίναξε τὴν χαιτήην,
κι' βρυχηθῶν ἐξέβλε φρικώδη,
πὺ 'σέκωσε τὴν Βενετιά 'στὸ πόδι.

Κι' ὁ προσωπίδοφόρος ὁ καυμίνος
ἔστραφη πρὸς τὰ πίσω μουσαμίνος,
κι' φρονηθείς, ἄν κι' ἦτο παλληκάρι,
μήπως ξαναμουσχηθῆ τὸ λειοντάρι,
ὠδήγησε τὸν νέο μουσακίρη
'στὸ φοβερὸ τῶν στεναγμῶν γεγυρί.

'Ὁ γίγρυρα τῶν στεναγμῶν φρικώδης, ἀπεισία,
κι' εἰς στεναγμοὺς πλουσία,
ὁ κύριος Χαρίλαος κραυγάζει διατόρωις
κι' ἰστέναζε βαθειὰ βαθειὰ κι' ὁ προσωπίδοφόρος.

'Ὅπως δυστυχεῖς ἰδῶ τὸ μαῦρον τέλος εἶδεν!...
βοῆν ἀκούω στεναγμῶν καὶ κρότον ἀλυσίδων,
κι' εἰς στεναγμοὺς σπαρκακτικῶς ἀποθανόντος κόσμου
ἀνταπαντᾷ βαρύτατος κι' ὁ θρῆνος ὁ δικός μου.

'Ἐδῶ κι' ἰγῶ τοῦ στήθους μου τὸν πόνον θὰ φωναῶω,
ἰδῶ πὺ πόσι 'στέναζαν κι' ἰγῶ θ' ἀναστενάζω,
ἰδῶ, θὰ λέγουν ἔλλοτε, 'στὴν γίγρυραν τῶν θρῆνων,
τὴν ἀπηγοῦσαν στοναχὰς ἀμέτρους καὶ πικίλλας,
ἰστίναζε πικρότατα κι' ὁ πρώτος τῶν Ἑλλήνων
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Βουλῆς καὶ τῆς πολλῆς μαυρίλλας.

Τοιαῦτα παρελάλησε βῶν
κι' ἀμείσως μὲ περπάτημα βαρὺ
ἰμῆθεσι 'στὸν Σάν-Μάρκου τὸν ναὸν
καὶ μιὰς πεντάρας ἄναψε κερί.

Κι' ἐνθέρμως προσευχῆθη 'στὸν Σάν-Μάρκο
καὶ 'στους Ρωμηούς ἐπῶναξε σαμάρκο,
κι' ἔβλεπε σάν περιεργο παιδί
ψηφιδωτὰ κι' εἰκόνας ἐξαισίας,
κι' ἰσέκπαζε τὰ μάτια νὰ μὴ 'δῆ
τὸν ἀφθονὸν χρυσὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Κι' ἀπάνω 'στὸ κριμπαναριὸ ἀνερχεῖσθαι λαῦρος
καὶ τὴν κριμπανα 'κτύπησε πολὺ λυπητάρη,
μὰ κάτω τὸν κατίβασε ὁ ξεναγός ὁ μαῦρος
γιατὶ 'φροθῆθη μὴ γενῆ καμμία συμφορὰ.

Κι' ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ μὲ σῆλεια 'στὸν νῦο του
περὶ μαγάλου πλούτου,
εἶδε μίαν ἀνθοσπώλιδα μὲ χεῖλην κερασίνια
'στὴν τρύπα τοῦ σουρτοῦκου του νὰ βάζῃ μὲ γαρδίνια.

Κι' ἐκείνος τὴν ἐρώτησε λιγάκι σοβαρὰ
ἄν γιὰ Τρικούσην ἔτυχε ν' ἀκούση μὲ φαρὰ,
κι' εἶπε πρὸς τοῦτον ἡ Σιλφίς, ὀλη φωτὰ καὶ λαύρα,
«σινιῶς δὲν τὸν ἀκούσα, σινιῶς δὲν τὸν εἶδα,
μὰ λένε πὺς 'στῆς ἔλκογαῖς τὸν 'χόρτασαν μὲ μαῦρα
κι' ἀπὸ γαρδίνια Βενετιαῖς κατήνησε τσουκνίδα.»

Κι' ἐκείνος τῆς ἀπήνητησεν εἰς κόσμος εἶναι πλάνος
καὶ μίς 'στὸν κῆπον τῆς ζωῆς τὰ γράχθια μίνου μόνια, »
καὶ τότε τὸν ἰσῆμισεν αἰθάδης Βενετιαῖνος
καὶ τοῦ 'ψιθῆρισε 'στ' αὐτὴ «βολίτε οὔνα ντόνα :»

'Ὁ δὲ Τρικούσης ἄγριος πρὸς τὸν αἰθάδη στρίφει
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔρη:
«Εἶχα μὲ ντόνα πρὸ καιροῦ, ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!...
'λαμποκοποῦσε κι' ἄστραφε 'στὰ χρέη τὰ περίσια,
μὰ τώρα καθὼς ξέριτε
ὁ Κορδονοκκλούμπαρος ὁ 'ἀρχισὴ νὰ τὴν χαιρέται.»

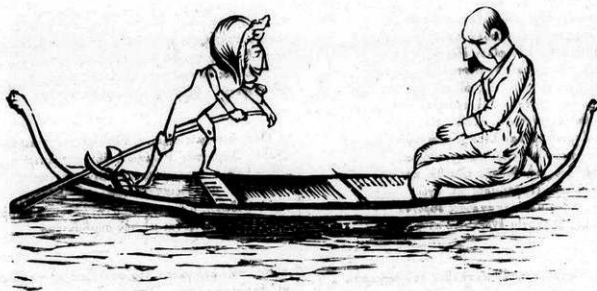
Εἶπεν αὐτὰ τὰ θλιθερὰ ὁ ξένος τσελεπῆς
κι' ἀφῆκε δύο στεναγμοὺς ἀγάπης διαπύρου,
καὶ τότε τὸν ὠδήγησεν ἡ μαῦρη προσωπίς
'στὸ Λι Ἰ ὄ το περιφημον, ὡς εἶδος τι Φαλήρου.

'Ἐδῶ τοῦ λέγει, Πρόεδρε, παραιτήσε τὸ κλάμμα,
καὶ κελμποῦν ἀρσενικὸ μὲ θηλοκούς ἀντάμα.

Ξέχασε τῆς μαύρας ὄρας
μὲ σινιῶρους καὶ σινιῶραις.
Κύττα ντόναῖς Βενετσιαῖνας,
πὺναὶ 'στὰ παιχνίδια μάνιας.

Κύττα φλόγα πὺ σαρκοῦν,
κύττα στόμα καὶ πηγῶν,
καὶ 'στὰ μαῦρακα κτυποῦν
πασουμάκια μὲ τακούνια.

Κύττα... στρίφονται πρὸς σὲ
ἡ σινιῶραις τοῦ Μυσσῶ.
Κύττ' αὐτὴν τὴν πάπια χίνα,
'ὄς κι' ἐκείνην τὴν Μιρόντα,
ὡ μὰ μπίλλα Φιορεντινο,
κι' ἀφῆσε τὴν μὲ γιὰ πάντα
τὴν παλὰ τὴν ἀμορῶζα
κι' ἔμπροστὰ τῆς βῆστα πῶζα.

«Αχ! και πώς να τὴν ἀφήσω,
ὁ Τρικουπὸς ἀπάντηξ,
ποῦ θαρρῶ πῶς ἔμπρός και ἴσω
ἢ μαριόλα μὲ κεντῆ;

Εἶπε, και πάλιν μὲ θυμὸν πόρακα μαντόνα λέγει
κι' ἢ παρειὰ του φλέγει,
κι' δλόμαυρη περιστέρῃ ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων,
ποῦ κουτσουλοῦν τῆς Βενετίας τῆς πιάτσας και τοὺς ὁρόμους,
μὲς τὸ ἴψηλό καπίλο του ἐκούρνιασε μὲ θρήνον
κι' ὕστερα ξαναπίταξε κι' ἐκάθισε ἴστους ὤμους.

Μὰ κι' αὐτὸς καιρὸ δὲν χάνει
και ἴστὰ χέρια του τὴν πιάνει,
και ἴστο στόμα τὴν φιλεῖ
κι' ἴστοι τῆς πικρομιλεῖ:

«Μαῦρο μου περιστάρικι,
γιὰ τραγουδῆσαι και σὺ
ἐν ἄγιάτρευτο μεράκι
και μαυρίλα περισσῃ.

Πι πῖ πι περιστέρῃ
μὲ τὰ μαῦρα σου πτερά.
Ἐναν ποῦναι δίχως ταῖρι
ἔλα νὰ περιηγήρησαι...
ἴπες μου, μαῦρε περιστῆρι,
πότε πᾶ καὶ σὺ θ' ἀσπῆρησαι,
κι' ἀπὸ τὸν κατακλυσμόν
ὁ Τρικουπὸς θὰ σὲ ὄρῃ
νὰ τοῦ φίρης ὡς χρῆσημόν
πράσινης ἔλγας κλαδί;»

Κι' ἐνῷ θερμὴν διάχυσιν ἴστο περιστέρῃ κάνει
τὸν τριγυρίζον ἐξαφνα ρακένδυτοι ζῆτιάνοι,
γιατὶ κι' ἐκ τούτων ἀφρονεῖ τῆς Βενετίας τὸ φῶρε,
κι' ὄνα παντάρῃ ντάτε μὲ, τοῦ ῥώναζαν, σινιόρε.

Ὁ δὲ σινιόρος κᾶνωνας τὸν γαλαντόμου Ἑλληνα,
ποῦ πάντοτε τὰ χρέματα τὰ χύνει μὲ τὸ φῶρε,
τρία χαρτούτσα πῆταξε δικάρικα νικέλινα
κι' ἐκείνοι πετοσκοφῆτηκαν ποῖος νὰ τὰ πρωτοπαρῆ.

Τὸ δὲ μαῦρο περιστέρῃ
ἀνυψῶθη μετὰ τρώμου,
κι' ἐκουτσούλησε τὸ χέρι
τοῦ γυναικοῦ γαλαντόμου.

Κι' ὁ κύριος Χαρίλαος τοῦ ῥώναζε σπολλάτη,
και τότε τὸν ὠδήγησεν ἢ μαῦρη προσωπίς
μὲς ἴστων ἀρχαίων Δόγηδων τὸ θυμιαστὸ Παλάτι,
ποῦ γιὰ τὴν ἱστορία του δὲν ξέρεις τί νὰ ἴης.

Προ.— Ἰδὲ τὸ λαμπρὸν μέγαρον, ἴδὲ κι' αὐτὸν τὸν θρόνον,
ὅπου θὰ μὲν ἱστορικὸς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Τοιοῦτος θρόνος και πρὸς σὲ, κηφουσιόρε, πρέπει...
Τρι.— Γιὰ κῦτταξε παρακκλώ μήπως κανένας βλέπη.
Προ.— Τὰ πάντα πῆρξ ἴσχα κι' οὐδὲ καμμά γωνή.

(Ὁ σὴρ Τρικουπὸς κάθεται ἴστο Δόγη τὸ θρονί.)

Τρι. — Όποιος έδωκε έτυχα μεγάλης κι' ύψηλης...
μακράν τόν σκυλόλογι...
κι' έν ανέλπιστως έχασα τόν θρόνον τής Βουλής,
μά καθόμαι 'στού Δόγη.

Ίδου με... Δόγης έγιναι... κανείς μόν ήμην ή,
και γύρω μου συνέρεται τών Δίκαι ή Βουλή,
πού σαν κι' αυτήν δέν έγινε Βουλή φερατερή...
ας είχε τόν Σιμόπουλον τόν φίλον ιδώ πέρα
κι' άλλους έννέα σαν κι' αυτόν πιστούς μου φαλαγγίταις
νά 'ίκαζα τόν Γουλιέλμ και τούς Μισολογγίταις.

Προ. — Ή Δόγη γαληνότεται και σείσασθι πολ-τρών,
τού Τιντορίτου θαυμάσι τήν παγκαλον εικόνα.
Παράδοσις μί Χερουβείμ και Σερκρεμί πανόσια
και μί μαρτύρον πρόσωπα περί τή τρικόσια.

Τρι. — Μί Τιντορίτους μί θαρρή: πώς θά καταπλαγώ...
τουούτος ήμουν άλλως Παράδοσις κι' έγώ,
δ' ό 'ούρανος τής δόξης μου καταχρυσος ήρόντα
και Χερουβείμ και Σερκρεμί έχορτασε πινώντα.

Είπαν αύτα και 'στήν ειρατήν κατήλθον τού μεγάρου,
τήν πεγαράν και σκετινήν ώς έρεβος Ταρτόρα.
'Εδώ, τού λέγ' ή προσοχή, ψυχρός μόν είναι λίθος,
ιδώ κατά παράδοσιον προεγγραμμένον πλήθος
θηρικεικρών δυναστών ψυχάς αναθεματίσει
κι' ό Φόσκαρας πανάθλιος τόν βίον έρεμντίσει.

Κι' ό Σιρ Τρικούπης 'στόνομα τού δυστυχούς ήκείνου,
πού τόν κατετυράνησε σκληρός γυνείος άπόνης,
δέν ξέρω πώς θυμήθηκε τόν Φόσκாலον τής Τήνου
κι' ό Φόσκαρα και Φόσκαλε άνέκαρξε συγχρονως.

Κι' όκτεριε τού κενόδοξον παντός Βασιλοκάτρη,
πού σαν χρυσή Πρωθυπουργός 'στό Στέμμα στίκαι σουζα,
κι' ήπθγαν 'στό Καφφέ-Φλοριάν και 'στό Καφφέ-Κουδρε,
ήκει δέ γιά τήν όριξη κι' ό δόξ των ήπταν ούζα,
κι' έσπευσαν προς τήν 'Εκδοσιν, σπανίαν 'στόν αιώνα,
κι' έστάθησαν 'στόν Δόν-Ζουάν, τού Γρόσο τήν εικόνα.

Προ. — Ίδω νεκρόν τόν Δόν-Ζουάν υπό σωρούς άνθίων
και γύρω πλήθος γυναικών και καλλονών ένθίων...
τόν κλιών και τόν άπειλούν δλόγηματά τήματα,
όπου ήι' αυτόν ιτραβήξαν πολλά δαινοπαθήματα.

Τρι. — Πώς ήθελα νά 'γνώριζα τόν καλλιτέχηνη Γρόσο
είδους μί γρόσα μετρητά νά τόν καλοπληρώσω,
και κάποιον Δόν-Χαρίλαον σαν Δόν-Ζουάν νά κάμη,
πού γι' άπειλάς και κοπετούς νά μόν τήν μέλη όραμι,
όργηλοι δέ κι' δλόγημοι νά τριγυρσούν κοντά του
οί τής 'Ελλάδος δανισται, τά Βλακοθύματά του.

Μία σκηνή
πού συγχινεί

'Οραία νύξ 'Ενετική, χρυσών νυκτών καμάρι,
άχνίζωντας 'στόν ούρανό πγαίνει τή φεγγάρι,
μά πότε πότε κρύβεται σέ σύννεφα κι' αυτό
και πότε ξαναφαίνεται και παίζει τόν κρυφό.
'Ο σιρ Τρικούπης κάθεται χωρίς μιλή νά βγάλη
μιάσ σέ μία γόνδολα μί σκούρα φαναράκις,

κι' ό μυστικός τού συνοδός κοπηλατεί και ψάλλει:
τής ώμορφιας τής Βενετίας, σιβνταδας και μεράκι.

Γελούν και γαργαλλώνται σινιόρσις μί σινιόρους,
τών γονδολιέρων ή φωναίς βουζούσιν 'στά κανάλια,
κάπου τρεκαρών γόνδολαις μί προσωποδωδούσι,
όπου θαρραί τής Βενετίας πώς είναι κερναβλίαις,
και ρόδασι έσάνου των κερναβλίαις βρογιή
και περενέδ' άξίωχστη μακροβίον άντγυή.

»Όλος ό κόσμος σήμερα τής Βενετίας σκιρτά.
είδω, Δόγη τών Ρωμηών, είδω λαμπερά.

'Εσθ καθίνα τριγυρής τής Βενετίας κανάλι:
μί ξινόιστο κεφαλι,
κι' ό Θεωφής, ό δύστυχος 'σ'ή, ζέστος τόν βραχμά
κάνει πώς άερίζεται μί τόν σμιβιόχισμο.

«'Εσθ τήν ρειδγκότα σου σολίζεις μί γαρδένιας
κι' ήκείνον γιά τούς 'Υπουργούς τόν πρην μεγάλις έννοια
έσθ μαρόνταις σκεπασταίς κυντάσις μί μαντιλαις,
όπου καθίνας χάνεται μαζί τών νάχη στίαι,
κι' ήκείνος φίλον νυστικώον μωρτίς βαρβατίλαις
και πεντακόσι τόν τραβούν γιά μία ψωφούσι.

»Κρούσιν κοράκις λαίμαργα και τά φτερά κυτάνε,
κι' οί Τσεκουραίσι πιάστικαν, και πίνε πίνε πίνε.

Μόλις κι' ό Θύμιος έμαθε πώς θέλλ' ή Κορδόναρα,
όρι παιός, τούς 'φωναίς μί κίφρτικη φωνάρα,
Κορδόναρους 'ρουδολήσι, Κορρύνι βασιλιέυει,
κι' αύτού διν χουρτύνει,
κι' πριν μάς ψήσουν ζουτανους και πριν μάς πίνου τή γιά
ας βάνουμι τούν Κορδονου κούρανα μας κι' στέμμα μας. [

Σταίει βαρής άντίπαλος και τά βουνά τής Γκούρας,
τρίμι τού κράτος κι' ό Τεσουλής τής άσπορης φασορίτας.

κι' ό Θεωφάρας έγινε γιά μία στιγμή Τσεκούρας
και 'σ'ή Βουλή τσεκούρωσε όδύ δυστυχούς 'Αργαίταις,
μά κι' άλλου κωμοειρήνης τά βλέπουσι κάπως σκούρα
και τού τσεκούρι σημάζονται τού Κορδονά Τσεκούρα.»

Τέτοιον 'σ'της νίκτας ψάλλονται τού τραλοκαρναβάλι
όταν άποκαλύπτεται ό μαυρος συνοδός,
και τού Ξυλίνο μούστονον τού Φασουλί προβάλλει
και Κορδοκαλούμπκρος γκαρτίς αναιδός.

Κορδόναρος άπήνησαν ό κάθε γονδολιέρους,
παντού Κορδοκαρούμπκρος από τού κάθε μερός,
κι' ό άλλος ήμιν 'ένος, και χάσας τά νερά τού
ήπγες 'στού Μαρίεμβαδ νά κνήν τά λουτρά του.

'Αγγελία δοδαρά του Ρωμηού του φουκαρά.

Κι' έπίτος πάλιν ό «Ρωμηός» γλεντά και ξεφαντόνει
κι' ένδοκα χρόνους σήμερα μί γίλοια συμπληρώνει,
κι' ό Φασουλής τού τραγουδεί κυτών τών ταμπούρ
νά ερώσση τού έπαις έκάτθό μί γεγιά του και χαρά του.